

Ceļot ar grāmatu

Tas bija pagājušais gads, tātad 2020. Arī mājsēde jau bija, kā arī pavasaris. Jā, jau gads apkārt! Nu labi. Parasti pavasaros dabā ar ģimeni nedevāmies, bet 2020. gada pavasaris nebija tas ierastākais. Viss bija mainījies. Jāsaka jau iepriekš, šis būs patiens stāsts, varbūt mazāk par pavasari, bet vairāk par grāmatu **“Aizraujošs ceļojums piļu un muižu parkos”**. Nu te varam vēlreiz apstāties un iepriekš jau saku, kāpēc es sākumā runāju par pavasari. Nevis tāpēc, ka arī šodien ārā ir pavasaris, bet minētā grāmata un mājsēdes laiks izmainīja mūsu ģimenes uzskatu par pavasari. Tātad grāmata ir pieejama arī elektroniski [ŠEIT](#), bet es stāstīšu par nelielo, zaļo papīra formāta grāmatu, ko kaut kā netīšam paņēmu tūrisma informācijas centrā. Aiznesta mājās, tā kaut kur mētājās ar latvieša tipisko domu, gan jau kaut kad noderēs. Tā nu bija pienācis mājsēdes laiks. Laukos pie vecākiem braukt vairs nedrīkst. Šoks! Nekad tā nav bijis, ka nedrīkst. Parasti paši meklējām iemeslus, lai nebrauktu. Bet te, brīvība! Juhū. ☺ Pēc laika..., bet ko tad lai dara? Un tā mūsu ģimenei šī nelielā, zaļā grāmatiņa noderēja un mūs izglāba. Izglāba mūs pašus no sevis, gan citus no mums, gan atklāja mums jaunu, līdz šim neredzētu pasauli. Pasauli, kurai mums līdz šim nebija laika. Devāmies ar grāmatu padusē katras brīvdienas izbraucienos uz tuvākām un tālākām muižām un parkiem. Sākumā Jelgavas apkārtnē, tad uz Bausku, Dobeli, bijušo Aizkraukles rajonu un tālāk, vēl tālāk. Piedzīvojumi bija dažādi. Bija skaistas, iespaidīgas muižas un plaši, sakopti parki, bija arī tā, ka muiža sabrukusi, parks aizaudzis krūmos un kāpt pat no mašīnas ārā negribējās. Bija visādi. ☺ Bet vislabāk es atceros kādu sesdienas agru pavasara rītu Auces pusē pie Bēnes muižas. Gaiss miglains, tīrs, pavēss un putni dzied. Neviena cilvēka. Bērni skraida mums blakus, ejam apkārt muižai, kā parasti lasu paņemto grāmatu kur esam atbraukuši, ar ko ievērojama muiža, parks, ko varēsīm apskatīt. Pļāpājam savā nodabā visādus niekus. Te, pie muižas piebrauc pelēka mašīna, izkāpj padzīvojis pāris un kopā lēnām iet kaut ko runādami. Skatos uz viņiem. Nodomāju, ko ta šie te dara tādā agrumā, labāk būtu gulējuši mājās, mums vieniem te ļoti labi. Bet tad, pēkšņi no pārsteiguma, gandrīz pakritu! Viņiem rokās ir tieši tāda pati grāmata kā mums! Vilšanos nomainīja prieks. Arī viņus šorīt grāmata bija piecēlusī, likusi izkāpt no gultas un aicinājusi doties ceļojumā prom no mājām, no sērgas, no visa! Satiktais pāris man lika aizdomāties, nē, viņi parādīja, ka nav iespējams aizbēgt! Viņi arī deva cerību, ka nodzīvosim garu mūžu un dosimies arī sirmā vecumā vēl iepazīt, pētīt un atpūsties no dzīves. Kā arī parādīja, ka nekad neesam vieni. Prieks var būt putns pie loga, krītoša lapa uz galvas vai cilvēks tālumā. Tā mēs abi pāri, brīžiem tuvāk, brīžiem tālāk, atsevišķi, bet šajā dzīves ceļojumā kopā, klejojām skaistajā, miglas tītajā parkā izbaudot pirmos saules starus, pirmo mājsēdes pavasari un mūsu ģimenes pirmo ceļojumu ar grāmatu rokā. Ar pārtraukumiem līdz šim brīdim esam pabijuši divdesmit sešos grāmatā minētajos apskates objektos. Protams, ceļā esot, mašīnas gaita ikreiz tika samazināta pie katras brūnās ceļa norādes, tā apskatot ne tikai muižas un parkus, bet arī avotus, upes, bunkurus, pieminekļus u.c. Vēl grāmatā palikuši 9 apskatāmi objekti Latvijas teritorijā, protams, grāmatā minētos Lietuvas parkus šoreiz izlaižam, jo klāt jau otrais aizraujošais mājsēdes pavasaris. Tāpēc droši saku, tiekamies ar šo, vai citām grāmatām dabā!